

Časovost a budoucnostní zaměření

Každé pravé jsoucno má časový charakter, přesněji řečeno, samo aktivně „časuje“. A právě tato „časující“ aktivita znamená, že takové jsoucno je jakoby napřaženo „kupředu“, tj. směrem k přicházející budoucnosti a jakoby „do ní“, neboť právě v ní se může do-uskutečnit (v ní může uskutečnit svou „budost“), ale zároveň podržuje ve svém aktivním „časování“ i to, co už skutečně bylo a co zůstává jako „bylost“ nadále součástí tohoto událostného jsoucna jako časového celku. Jsoucno tedy ve svém událostném dění je základně orientováno na budoucnost a do budoucnosti, ale z neméně podstatných důvodů se musí zároveň stále jakoby vracet ke svým počátečním, již uskutečněným fázím, tj. ke své bylosti a do ní, aby ji podržela a nadále udržela jako svou integrální součást. Konkrétně to znamená dvě základní skutečnosti, dva aspekty, dvojí fenomén: jsoucno jako pravá, tj. dějící se událost nenechává svou bylost (a zvláště nic bylostného z ní) „za sebou“ jako něco již jednou nastalého a nadále hotového a již dále se neměnícího, nýbrž i tu svou bylost zapojuje znovu a znovu do výkonu svého sebeuskutečňování. Něco takového však je schopna dělat, vykonávat, pořádat pouze díky svého zaměření do budoucnosti a na budoucnost. Právě tímto znovu a znovu podnikaným zapojováním a přímo zatahováním bylosti do dalšího sebeuskutečňování nechává tuto bylost nadále „nastávat“, dále se dít a tedy nezůstávat beze změny. V rámci pravého jsoucna jakožto vnitřně integrovaného událostného dění se po celou dobu ona „bylost“ děje jakoby dále, takže je „dokončována“, „do-uskutečňována“ až do posledních fází vlastního dění jakožto celku. O „budoucnostním zaměření“ můžeme tedy mluvit nejen ve vztahu k události jako celku, nýbrž také ve vztahu k jejím již uskutečněným, již jakoby „nastalým“ fázím: do budoucnosti je tudíž nadále zaměřena a orientována i bylost události. Není to jen událost sama jako celek, která se děje po celou dobu, nýbrž po celou dobu se určitým specifickým způsobem děje i její bylost, a ovšem také její „budost“. A právě toto „budostí dění“ si zaslouží a přímo vynucuje naši bedlivou pozornost, jejíž důležitost si ještě ukážeme.

(Písek, 090317-5.)